

γάγκλασμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ά.)

Έκ του ρ. γαγκλάζω.

Η θρηνώδης φωνή του κυνός, κατ' επέκτασιν δέ και του ανθρώπου.

γαγουλίζω Πελοπν. (Άρκαδ.)

Λέξις πεποιημένη.

Το ρήμα κυριολεκτείται επί των ανάρθρων φθόγγων των νηπίων αυτονανουριζομένων.

* **γαδέλλα** ή, γαέλ-λα Μεγίστ. Σύμ.

Πιθανώς εκ του άρχ. ούσ. γάδος και της παραγωγικής καταλ. - έλλα.

Ιχθύς θαλάσσιος μικρός όμοιος προς την άθερίναν.

γαδινέλλι τό, Θήρ. Μήλ. Σίφν.

Έξ άγνώστου α' συνθετ. και της παραγωγικής καταλ. - έλλι.

Το πτηνόν άνεμογάμης 1, ό ιδ. Συνών. γαδινέλλος.

γαδινέλλος ό, γαβινέλλος Μύκ. γαβ'νέλλος Τήν.

Έκ του ούσ. γαδινέλλι.

Γαδινέλλι, ό ιδ. ένθ' άν.: Φωνάζει σά γαβινέλλος (κραυγάζει ισχυρώς) Μύκ.

γάζα ή, κοιν.

Έκ του Γαλλ. gaze.

1) Ύφασμα λεπτότατον και διαφανές εκ μετάξης, λί-νου ή βάμβακος κοιν. β) Λεπτούφαντον κάλυμμα της κεφαλής των γυναικών Θήρ. Κρήτ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

γ) Έν τη φαρμακευτική λευκόν άραιώς ύφασμένον παννίον άποστειρωμένον, τό όποιον ώς άντισηπτικόν χρησιμποιείται ώς επίδεσμος πληγών κοιν. δ) Ύφασμα λεπτόν χρησιμοποιοούμενον προς καθαρισμόν του έσωτε-ρικού των όπλων Κάρπ. 2) Ρύπος, άκαθαρία Λέσβ. Στερελλ. (Άκαρναν.) 3) Καπνιά σχηματιζομένη έντός της καπνοδόχου Σκυρ. Συνών. άζα 1, καπνιά.

γαζάκι τό, σύνηθ. γαζ-ζάτσι Κως.

Ύποκορ. του ούσ. γαζί.

Μικρό γαζί 1, ό ιδ. ένθ' άν.: Όμορφο γαζάκι κάνει ή μηχανή μου σύνηθ.

γαζανίζω Κρήτ.

Έκ του επίθ. γαζανός.

Γίνομαι γαζανός, ό ιδ.: Έγαζανίσαν τά σταφύλα.

γαζανός επίθ. Κρήτ.

Έκ του ούσ. γάζα και της καταλ. - ανός.

Ποικιλόχρους, στικτός: Μαμούνι γαζανό. Γαζανό στα-φύλι (του όποιου άλλαι ράγες είναι άκόμη λευκαί και άλλαι μισοώριμοι, μαύραι).

γαζάρις επίθ. άμάρτ. γαζάρ'ς Λέσβ.

Έκ του ούσ. γάζα και της καταλ. - άρις.

Άκάθαρτος, ρυπαρός. Συνών. γαζδάρις.

γαζέλια τά, Καπν. γαζάλα Πόντ. (Χαλδ.) γαζά-λα Καπν. (Σινασσ.)

Έκ του Τουρκ. gazei.

Τά κατά τό φθινόπωρον καταπίπτοντα εκ των δέν-δρων ξηρά φύλλα των δένδρων.

γαζέπης επίθ. άμάρτ. καζέπης Κρήτ.

Έκ του Άραβ. gazar ή kazar.

Έπικίνδυνος: Δε διάνομαι με τέτοιους ανθρώπους, γιατί είναι καζέπηδες. Η λ. και ως έπών. Εύβ. (Χαλκ.)

γαζέπι τό, Ήπ. Κρήτ. Πελοπν. (Σουδεν.) κ. ά. γα-ζέπ' Ήπ. (Άρτ. Πρέβ.) Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ά.

Έκ του Άραβ. gazar ή kazar.

1) Άπροσδόκητος συμφορά, όργή Θεού Ήπ. (Άρτ. Πρέβ.) Κρήτ. Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ά.: Γαζέπι νά σου 'ρθη! (άρά) Κρήτ. || Φρ. Ένα γαζέπι είν' ό δεινα (επί του άτι-θάσου, κακού) αυτόθ. Τόν παίρνω γαζέπ' (τόν έχω υπό δυσμένειαν, τόν μισώ και έν καιρῷ θά τόν καταστρέψω) Πρέβ. || Άσμ.

Είκοστρω χρονῶ 'σαι διλό και του Θεού γαζέπι

νά σε βαστώ, πουλλάκι μου, ά γάθεσαι κς ά στέκης

Κρήτ. β) Άσθένεια Κρήτ.: Δε γατέω είδα γαζέπι τότε βαστώ. γ) Δυστυχία Κρήτ. Πελοπν. (Σουδεν.) κ. ά.: Φρ. Βρίσκεται 'ς τό γαζέπι (είναι κακομοίρης, δυστυχής) Σουδεν. Έχει γαζέπι αυτόθ. 2) Θύελλα Κρήτ.: Έση-κώθηκ' ένα γαζέπι, όπου θά πάρη τό γόσμο. Συνών. ιδ. έν λ. άνεμικός Β 1. 3) Βροχή ραγδαία Ήπ. Στερελλ. (Αίτωλ.): Έπιασ' ένα γαζέπι Ήπ.

γαζεπιασμένος επίθ. Κρήτ.

Μετοχ. του άμαρτ. ρ. γαζεπιάζω.

Ό οίονει άξιος νά υποστῇ άπροσδόκητον συμφοράν, άξιος κατάρας.

γαζέττα ή, κοιν.

Έκ του Ιταλ. gazetta.

1) Νόμισμα άπηρχαιωμένον χάλκινον δεκάλεπτον ή πεντάλεπτον κοιν.: Γνωμ.

Όσο θές, μαύρη μου, νίψου | και σγουρή, ξεροχτενίσου, τ' άσκημάδι σου δέ βγάνεις, | μόνο τσοι γαζέττες χάνεις Ζάκ. 2) Μετάλλινον σύρμα Πελοπν. (Άρκαδ.) III) Έφημερίς πολλαχ.

γαζί τό, κοιν. γαζίν Πόντ. (Τραπ.) γαζ-ζι Κως.

Κατά GMeyer Neugr. Stud. 4,21 εκ του Γαλλ. gaze και κατά Thumb Indogerm. Forsch. 14 (1903) 356 και ΣΞανθουδ. έν Αθηνά 26 (1914) Λεξικογρ. Άρχ. 142 εκ του Άραβ. kazz=μέταξα.

1) Είδος ραφής πυκνής, διά ραπτομηχανής ή της χει-ρός γινομένης, εις την όποιαν δέν άφίνονται κενά δια-στήματα κοιν. και Πόντ. (Τραπ.) 2) Ποίκιλμα διά νή-ματος Κρήτ. Τήλ.

γαζία ή κοιν. γατζία Κέρκ. Κεφαλλ. Ζάκ. Σίφν. γαντζία Ζάκ. Κεφαλλ.—ΠΓεννάδ. 33. άγαζία Νάξ. (Μέ-λαν.) άσαντζία Πάρ.

Έκ του Βενετ. gazia.

1) Τό δένδρον άκακία ή Φαρνεσιανή (acacia Farne- siana) της τάξεως των ψυχανθών (papilionaceae). Συνών. άμπερξά, μοσκολουλουδξά. 2) Όνομα άνθους σχή-ματος σταφυλής Νάξ. (Μέλαν.)

γαζιάρης επίθ. άμάρτ. γαζιάρ'ς Σαμοθρ. Στερελλ. (Άκαρναν.)

Έκ του ούσ. γάζα και της παραγωγικής καταλ. -ιάρης.

1) Άκάθαρτος, ρυπαρός Στερελλ. (Αίτωλ.) Συνών. ιδ. έν λ. βρωμιάρης 1. 2) Καχεκτικός, φιλάσθενος Σαμοθρ.

γαζιλάεμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Έκ του ρ. γαζιλαεύω.

Γάζωμα, ό ιδ.

